

Fordítva a lovon

Veretes munkáikban a jövővel foglalkozó szakemberek, neves közgazdászok felvázolják, hogy milyen lesz a földi élet 20, 50 vagy 100 év múlva, s hogy a szép új világ, a kecsegtető lehetőségek megvalósításához milyen gazdasági növekedésre, ahhoz pedig mennyi nyersanyagra, energiára lesz szükség.

A politikai arénákban valóságos számháború folyik: ki tud nagyobb nemzeti jövedelem-növekedést ígérni, illetve megvalósítani.

Csak kapkodjuk a fejünket: Valóban a technikai haladás által biztosított korlátlan lehetőségek, anyagi gazdagság, kényelem és jólét világa felé haladunk? Nagyon sokan szívesen elhiszik, hogy igen: a jót mindig könnyű elhinni. Aki azonban veszi a fáradságot, s ahogy az a gondolkodó emberhez illik, eltöpreng ezeken a kérdéseken, az egy idő után kínzó nyugtalanságot érez: Itt valami nincs rendben! Rövid töprengést követően a kellemetlen közérzet magyarázata is megszületik: *Fordítva ülünk a lovon!* Egy józan, értelmes ember, mielőtt célokat tűz ki, számításba veszi a körülményeket, azt, hogy mi je van, s ez itt a bökkenő!

Élünk egy Föld nevű bolygón, amelynek több mint 7 milliárd lakójához véges nyersanyag- és energiaforrások, korlátozott mennyiségű termőföld és hasznosítható vízkészlet társul; ráadásul a népesség rohamosan nő (évente kb. 80 millió fővel), míg az említettekkel való ellátottságunk egyre romlik.

Először tehát azt kellene eldönteni, hogy szeretnénk-e az emberi civilizáció hosszú távú fennmaradását bolygónkon. Ha igen, akkor ez a cél – pláneánk véges erőforrásait figyelembe véve – milyen emberi életet tesz lehetővé az elkövetkezendő időben?

Szinte hallani vélem a demagóg megszólalásokat: „Megint azzal jönnek, hogy menjünk vissza a fára!” Aki össze tudja egyeztetni létét a fa létével, természetesen ezt is megteheti, de egyáltalán nem erről van szó!

Ha röviden kell megfogalmazni, akkor azt lehet mondani, hogy **menynyiségi élet helyett minőségi életet kell élni!**

Kicsit bővebben:

Anyagi gazdagság helyett lelki-szellemi gazdagságra kell törekedni, amiről könnyen megtapasztalható, hogy tartósabb és nagyobb boldogságot nyújt az előbbinél.

Ez a gazdagság Istenhez és embertársainkhoz történő nyílt szívű, őszinte oda-fordulással érhető el.

Az eddiginél sokkal jobban kell becsülnünk embertársainkat, élő és élettelen környezetünket. *Csak egy élet-központú, szeretettelvű, a teremtett világgal összhangban élő emberiségnek van esélye a fennmaradásra.*

Lármás, zajos világunkat olyan világnak kell követnie, amelyben jóval nagyobb szerepe lesz a csend-

nek; az alkotó gondolatok megfogadására a termékeny csend a legalkalmasabb, az Istennel való találkozáshoz pedig a misztikus csend nyújtja a legkedvezőbb közeget.

A helyes következtetések levonásához pontos, hiteles képet kell kapnunk a bennünket körülvevő világ, s benne az ember működéséről; ehhez koncentrált figyelemre, gyakoribb elmélyedésre, elfogulatlan szemlélődésre, az előítéletektől való megszabadulásra van szükség.

Értékeinket ne magunkon, hanem magunkban hordjuk; ez takarékos, szerény, minden hivalkodástól mentes életet tételez fel.

Felelősséget kell éreznünk embertársaink, minden teremtménytársunk és bolygónk jövője iránt: kizárólag egy felnőtt emberiség válthat hosszú távú bérletet erre a kék színben tündöklő, élő űrhajóra.

Meg kell teremteni, helyre kell állítani, illetve helyes vágányra kell terelni Istennel való kapcsolatunkat, mert a Teremtésről a Teremtőnek vannak leghitelesebb információi, és helyes életvitelünkhöz a legmegbízhatóbb útmutatást, földi küldetésünk betöltéséhez a legtöbb energiát Tőle kaphatjuk.

Istennel kapcsolatban se fogadjunk el kész paneleket: legyünk lankadatlan keresők, akik nem a piacról szerzik be istenképüket, illetve nem úgy öröklék meg, hanem keserves, izzadásgótos, ugyanakkor mégis izgalmas és felemelő munkával maguk alakítják ki, s egész életükben tovább csiszolják, mint a gyémántot.

Végezetül:

Nem kell hozzá egy lovas nemzet tagjának lenni, hogy belássuk, az imént említett pozitúra roppant előnytelen: amellet, hogy így legfőkébb a ló boldogabbik felében gyönyörködhetünk, minél nagyobb sebességre ösztökéljük vágató paripánkat, a szemünk előtt lebegő vágyott cél annál messzebb kerül, viszont nem látjuk azt a szakadékot, amely felé rohanunk.

Égetően szükséges mielőbb rájónunk, hogy rossz módszerrel rossz irányba haladunk, s megálljt parancsolunk, hogy elkerüljük a katasztrófát.

Ezt követően az „emberiség lovát” helyesen megülve, helyes irányba fordítva megfontoltan és kitartóan kell haladnunk a tartalmasabb, felelősségteljesebb, minőségibb emberi élet felé.

Zámbó Zoltán

